

ДА упозорим на почетку. Ово је поприлично личан текст. Коме се овде потписана личност не свиђа, не мора текст ни да чита. Разумећу, штавише: и ја себе често тешко трпим.

Елем. Би ми нешто жао што у другој недељи јануара нисам писао за новине, не дадоше празнични троброји. А девог јануара је пао снег у Сахари. И не стигох званично да забележим ту недељу, а свашта се ту могло: те ако је пао снег у Сахари, што не би и Мило у Црној Гори (или какав његов колега из комшилука, пу, пу, далеко било...), па онда то мало повежем и са градским изборима (у нади да ћу каријеру наставити као неки изборни Шареница или Карлеуша)... Ал' не даде се, рекох. И можда би ми и дан-данас било жао пропуштене прилике, да се у овој недељи није десила - ова недеља.

А у овој недељи изумрла је источна америчка пума. Лепа животиња, чудо једно дивље и Божије, последњи пут виђена 1938. године, када је у њу неки јунак од ловца пуцао у америчкој држави Мејн. Па пошто од тад речену пуму не видесмо, људска врста је и званично прецртала још једну живу врсту са списка становника планете. Дванаесту у последњих 40 година, има још да се ради док се не самопрецртамо. У тој истој протеклој недељи, листа инстаграмских пратилаца Џен Селтер, најпопуларније фотографске аутопортретисткиње сопствене задњице ("белфи" се зове та артистичка дисциплина) заокружила је број хомо сапијенса који прате њене позадинске активности на 11.700.000. Важно је, дакле, да људска врста зна своје приоритете; а и ко је*е пуму кад нема добро дупе.

Кинески научници су, исто у прошлој недељи, први пут клонирали мајмуна. Свака част, али то је и даље заостатак за овдашњом науком, уз помоћ које су наши клонирани мајмуни одавно успели да формирају и бројне политичке партије, а камоли само да изађу из епрувете. Неком од тих клонова пошло је за руком да осмисли свечано отварање септичке јаме испред основне школе у Мирошевцима код Лесковца, које се исто десило прошле недеље. И стварно, биле камере, сликале неку бетонску коцку укопану у земљу. Има и поклопац, изгледа као да дихтује лепо, јербо су се и изјаве давале, а без запушеног носа... А мене нико да позове да осмислим церемонију отварања. Ех, а могао се, рецимо, маказама свечано пресећи први млаз, да извините. Или да неко отпева "А ви, децо, чуч...". Него се отварање отаљало, како септичка јама не заслужује, а с обзиром на

симболику која она реално има. Јама је, бре, свима нама.

У прошлој недељи су, такође, светски и домаћи медији навалили да објављују да се на 39 светлосних година од нас налазе две планете које су насељиве. Што је тек нешто мање од бројке у земаљским годинама, а колико ћемо ми овде укупно да чекамо да се населимо у Европску унију: да смо 5. октобра ушли у некакав хипотетички светлобрзински свемирски брод, сад би нас делила само 21 година од доласка на планету која нема раднике са пеленама, дијалог о Косову, изборе свако мало и масовно хобловање можданих вијуга. Трпели бисмо капетана да нас гњави са разгласа, ко што га и сад трпимо - само што бисмо негде ишли, а не ко сад што не идемо нигде. И то антисветлосном брзином. Идеш напред, а враћаш се уназад. НАСА нам није равна.

У протеклој недељи, да завршавам полако, у Мостару су процветале јапанске трешње и сазреле маслине. Нема, Трампе, глобалних климатских промена, све је то "фејк њуз", дабогда те у јануару, на снегу у Сахари, Меланија послуживала мостарским зимским маслинама... И да, кад смо опет код те Сахаре: исте те прошле недеље, на Избору за мис камила (... и то постоји...) у Саудијској Арабији, 12 камила је дисквалификовано из такмичења, јербо су им убризгавани "филери" за усне и грбу. Да би биле лепше, грбавије, шта ли. Елем, то је скоро исто што се убризгава и овим нашим камилама из ријалитија, само што грба није једна него две и што није на леђима него контра. И што се још такмиче, без дисквалификације. Кад немамо критеријум, ко Саудијци.

И ето. То је била ова шашава недеља. Да је човек пожели, само да би је записао. Што, ево, и учиних. Па се видимо у следећој недељи, каква год она била.

А биће опет некаква, сигурно.

(Вечерње новости)